

ADELE
PARKSOVÁ

NAPĚTÍ

PŘIPOUTANÁ

Šťastná. Vdaná. Pohřešovaná.

COSMOPOLIS

ADELE
PARKSOVÁ

PŘIPOUTANÁ

Přeložila Soňa Tobiášová

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title BOTH OF YOU

Adele Parks © 2021

Adele Parks asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Soňa Tobiášová, 2024, translated under licence
from HarperCollins Publishers Ltd.

Cover photography © Adobe Stock / sss78, mimilee, Sanja

ISBN 978-80-271-3601-8

*Pro Abdu Mohammeda Aliho,
geniálního technika, který nás zachránil.*

Úterý 17. března 2020

Topím se v prázdnotě. Nejsem ve své posteli. Nejsem ani v cizí.

Jen co otevřu oči, cítím, že něco není v pořádku. Stalo se něco zlého, moc zlého. Věžím v hrozivé temnotě, kde není dost vzduchu. Ležím na zemi, na studeném hrubém betonu, který se snad někdo chystal obložit dlažbou, ale hned je mi jasné, že na to nikdy nedojde. Jsem omámená a nemám ponětí, proč myslím právě na tohle. Ani nevím, kdy jsem naposled spala na zemi. Nejspíš jako studentka na nějakém mejdanu, kde jsem se příliš opila, než abych se ještě dopravila domů. Pokouším se posadit, ale hlavu mám jako střep a nohy a ruce olověné. Zvedám se, ale cosi mě strhne zpátky – levou ruku mám připoutanou řetězem. Zaslechnu, jak zarachotí. Nezdá se mi to? Hlava mi bolestivě pulzuje a otéká, jako by chtěla puknout. Znovu zavřu oči, ale víčka mám jako šmirglpapír. Když je otevřu podruhé, snažím se přivyknout tmě. Hlava se mi točí, a snad proto mi nic nepřijde povědomé. Chvěju se, jsem zpomalená, jako bych se zpožďovala sama za sebou.

Kolik jsem toho včera vypila? Snažím se vzpomenout, ale nejde to. Náhle si s hrůzou uvědomím, že na včerejšek si vůbec nepamatuju. Je mi zle od žaludku a cítím zvratky, což znamená, že už mi zle bylo i předtím. Neměla bych se probouzet do takového smradu. Kde je pach dechu mého muže po ránu? Ani z kuchyně necítím obvyklé

tousty nebo citrusový sprej s bazalkou od Jo Malone, který mě občas probouzí. Jsem v nějaké zaprášené, vlhké a přehřáté díře. Není to nemocnice? Ne. V jaké nemocnici by nechali pacienty ležet na zemi v řetězech? Nikde se nic neozývá. Mí kluci se nehádají u stolu v kuchyni, nehraje tu televize, nebouchají dveře, nikdo nevolá: „Mami, kde mám ty trenky na fotbal?“ Ještě čekám, protože i já se sem tam probouzím do báječného ticha. Občas hraje Radio 4 a někdy u nás voní káva.

Teď nic.

Vyděsím se, až se mi sevře hrdlo. Ruce a nohy mám jako z gumy a nedokážu se koordinovaně hýbat. Člověk nemůže být naivní, některé zprávy prostě nejsou dobré. Dochází mi, že mě nejspíš někdo zdrogoval, možná i unesl. Některá z těch děsných věcí, o kterých člověk jen čte a které se dějí cizím lidem, se musela přihodit právě mně.

Panikařím, zostra škubu za ten řetěz, ale drží pevně. Šmátrám ve tmě a pokouším se odhadnout, jak to kolem vypadá. Daleko nedosáhnu, jednu ruku mám připoutanou k radiátoru a řetěz nemá ani metr. Už jsem schopná rozeznat, že se nacházím v malé místnosti, asi dva krát tři metry, což odpovídá běžné koupelně. Stěny jsou světle hnědé, čisté, ale holé. Nejsem tedy v žádném pobořeném skladišti nebo opuštěné chatě. Je to ale zatraceně anonymní místo. A o to nejspíš jde. Můžu být kdekoli. Nikde žádný nábytek – postel, matrace nebo lampa. Nic, co by to tu zabydlelo. Jen plastový kbelík. Pochopím, k čemu má sloužit, a zvedne se mi žaludek. Všimnu si obrysu dveří a zatlučeného okna. Na dveře nedosáhnu, jsou v protějším rohu, okno zas na opačné straně než radiátor, k němuž jsem připoutaná.

Chci zjistit, kolik je hodin, ale můj náramek Fitbit je pryč. Netuším ani, jaký je den, a zmocňuje se mě panika z naprosté izolace. Jen hlas mi zbyl. Můžu leda tak křičet a snažit se na sebe někoho upozornit. Napadne mě samozřejmě, že tím přivolám toho, kdo mě tu zavřel, a ten člověk mi může provést ještě cokoli horšího, ale nemám na vybranou.

„Pomoc! Pomozte mi někdo!“ Můj křik naruší zvláštní, nepřírodní ticho. Zaječím znovu a pak ještě jednou, dokud nezačnu chraptět. Bolest hlavy to jen zhorší.

Nikdo se neobjevil.

Žádná reakce.

Ticho se protahuje, a tak zmlknu a napínám uši. Třeba něco zaslechnu já – auta v dálce, lidi na ulici, ptáky... Teď se zakrytým oknem do místnosti začalo prodírat o něco víc světla. Je snad časně ráno? Ale který je den? Nic. Připadám si jako ve vakuu. Zničehonic se za dveřmi ozvou kroky.

„Prosím, pusťte mě ven, prosím!“ škemrám a pláču. Ani nevím, kdy přesně jsem se rozbřečela. Slzy a hlen z nosu mi tečou po obličejí. Nechci si připadat jako slaboch, chci být silná, statečná a odolná. Tak se aspoň člověk vidí, když si podobnou situaci představí, ale do toho mám teď daleko. Jsem vyděšená a budu prosit, brečet a slibovat. Udělám cokoli, abych se zachránila. Cokoli. „Prosím, neublížte mi. Prosím.“

Zaslechnu vzdálené cvakání kláves psacího stroje. Podivně pravidelné a přesné. Jako nepřátelské odpočítávání. Hned nato se ozve spěšné trhání papíru od válce. To nedává smysl, takové historické zvuky přece patří do kanceláře minulého století. Kdo dneska ještě vlastní psací stroj? Ozve se šustot, jak někdo podstrkuje papír pode dveřmi. Natahuju se k němu, ale zůstane ležet mimo můj dosah. Položím se na zem a pomaličku ho k sobě přisunuju špičkou nohy, až je dost blízko, abych na něj dosáhla.

Já tady nejsem zločinec.

Leigh

Neděle 15. března

Neděle. Kluci jsou spolu venku, všichni tři. Možná bych o Markovi neměla mluvit jako o klukovi, je to vážně trochu infantilní. Jde přece o silného, schopného chlapa, který má vliv. Ale je to kratší a říct „můj manžel a synové“ zní příliš formálně.

Navíc to není tak docela pravda.

Můj muž a *jeho* synové šli ven. Když se ta myšlenka objeví, krutě se mi zahryzne do mozku. Už zase. To náhlé, příkré rozlišování bolí. Jenže ono tak náhlé není, že? Měla bych k sobě být upřímná. Bylo to tu vždycky. Nerovnost, o níž oba víme, ale snažili jsme se ji ignorovat. Posledních pár měsíců, kdy rozdíl začal zdůrazňovat Oli, už to ovšem nebylo možné.

Ale oni *jsou* mí synové. Vždycky jsem je považovala za své syny a milovala je, jak jen jsem dokázala. Nemohla jsem je milovat víc.

Opravdu.

Dělala jsem všechno, co mámy dělají – koupala je, krmila, nakupovala pro ně, hrála si s nimi – uf, ty nekonečné pitomoučké hry! Taky jsem je učila. Nejen písmenka a zavazování tkaniček. Učila jsem je plavat a jezdit na kole, odměřovat ingredience při vaření, zapínat knoflíky, říct, kolik je hodin, nebo přecházet silnici. Snažila jsem se je naučit všechno možné, aby měli znalosti, aby se vyznali a chtěli se učit dál, protože přesně tohle se jim mohlo hodit v samostatném životě. Jenže

děti nejsou vždycky tvárné. Nechtějí chápat, že vám jde o jejich bezpečí a že jim pomáháte dospět. Považují vás prostě za přísného rodiče, posedlého domácími úkoly a čištěním zubů.

Ale oni *jsou* moji synové, ať si Oli říká, co chce.

Láme mi to srdce. Všichni mě varovali, že to přijde. Že se někdy v pubertě proti mně začnou vymezovat, zkoušet, co vydržím, protože budou mít jiné zájmy, začnou si budovat vlastní svět a změní se v malé parchanty. Moje kamarádka Fiona tvrdí, že by Oli mohl dělat mnohem horší věci než mi říkat Leigh. Chodit za školu, krást v obchodech nebo se každý večer zkouřit. Prý mám být vděčná. Ale to mi bohužel nejde, jsem z toho v háji. Tohle totiž není jen přechodná fáze, je to jasný protest. Má pravdu, nejsem jejich biologická máma, ale jinou nemají, takže by aspoň mohl věřit, že dělám, co můžu. Mívali jsme k sobě tak blízko.

Dnes ráno jsme se kvůli tomu zase pohádali. Vyplňovala jsem pro něj on-line přihlášku na maturitní večírek. Obvyklé dotazy na alergie (žádné nemá) a potvrzení, že smí s dozorem na afterparty (podepsala jsem). O nic problematického nešlo. Ale on řekl, že na to nemám právo. Přitom za ten jeho zatracený večírek platím.

Mark se jen ozval, že na to není vhodná chvíle, což říká pořád. Nemáme se hádat ve všední den, protože děti musejí do školy a brzy je čekají závěrečné zkoušky, a o víkendech taky ne, protože bychom si kazili volný den. Vlastně bychom o tom neměli začínat nikdy. Jenže Oli už začal a supí, vrčí, mračí se a odpovídá jednoslabičně skoro pořád.

A když odejdou – nerada to přiznávám, ale občas, když za nimi bouchnou dveře, nastane docela jiné ticho. Ticho může být i klaustrofobické, obviňující, ale v tomhle případě si oddechnu. Když na mě nikdo nezírá, líp se mi přemýšlí.

Už zase šli navštívit Markovu švagrovou. Mark udržuje blízké vztahy s rodinou bývalé ženy, s její sestrou Paulou zvlášť. Obvykle se za ní

vypravím s nimi, dnes jsem ale našla dost důvodů, proč zůstat doma. Řekla jsem, že musím vyřídit pár telefonátů, hodit prádlo do pračky a taky vytrít v kuchyni. Nedělní oběd nám totiž „zpestřil“ kocour Topaz. Zatímco jsme jedli, skočil na linku, prošel se po mastném plechu a nechal stopy po celé kuchyni. A protože je to velký žrout, stihl ukrást i okousanou kuřecí kostru. Což vedlo k menší krizi, protože Seb začal panikařit, že se kocour zadusí ostrou kostí. Nic takového se nestalo, jen se vztekal a prskal, když jsem mu úlovek vzala. Nejsm příliš pečlivá hospodyňka, i když za svobodna jsem doma měla vždycky uklizeno. Pak jsem si ale na magnetce na jedné lednici přečetla sdělení, že *Dokonale uklizený byt je známkou promarněného života*, a nemohla jsem než souhlasit.

Nemám ráda zbytečnou práci, a hlavně nerada ztrácím čas.

Ani při svých nízkých nárocích na úklid jsem ale nemohla nechat kuchyň takhle zaneřáděnou. Kluci by omastek ještě roznosili na koberec a trochu neohrabaný Seb by po něm uklouzl. A tak jsem se rozhodla, že uklidím.

Navíc hřbitovy nesnáším.

Dnes je to jedenáct let, co Frances zemřela, Mark přišel o první ženu a kluci o skutečnou matku. Moje předchůdkyně. Předskokanka. Mark zajde s kluky na její hrob a Paula s manželem a třemi dcerkami se připojí. Frances je pochovaná jen kousek od jejího domu, sestra hrob navštěvuje – uklízí ho a vyměňuje květiny. Dcery bere s sebou tak často, že o tom mluví stejně jako o návštěvě babičky nebo dětského hřiště. „Půjdem se zas podívat na tetu Frances?“ ptají se docela nadšeně. Snad hlavně proto, že jako všechny holky rády zajdou i do květinářství. Nebyly totiž ještě na světě, když Frances zemřela, matka pro ně a naše kluky ovšem udržuje vzpomínku na ni živou. Neustále Olimu se Sebem vypráví historky z mládí. Má na to samozřejmě právo, jen by si občas mohla najít i jiné téma. Nemusela by každou chvíli vykřiknout třeba: „Jé, ty máš rád bábovku s čokoládou? Tu tvoje

maminka *milovala*.“ A kdo ne? Nebo: „Tolik mi připomínáš maminku, když byla ve tvém věku.“

Kluci jsou ve skutečnosti velmi podobní svému otci, ale mohli po matce zdědit její pohyby a mimiku, což nemůžu vědět. Nechci její památku pošlapávat. Byla to podle všeho skvělá ženská – laskavá, trpělivá, inteligentní i vtipná. Všichni na ni totiž vzpomínají jen v dobrém (což je tedy trochu zarážející, protože nikdo nejsme dokonalý). Chápu i to, že některé lidi návštěva hřbitova utěšuje, můžou zesnulým vzdát úctu a ukázat, že nezapomínají. Mně se to ale zdá trochu morbidní a v tomhle případě jako přesilovka proti mně.

Je tedy jasné, že si s Paulou nejsme zvlášť blízké. Nehádáme se, ale nějak jsme k sobě nenašly cestu. Její odtažitost je vlastně pochopitelná. Mark si mohl sehnat novou ženu, ona novou sestru ne. Dobře vím i to, že kdyby Frances tak záhy nepodlehla rakovině, Mark by si mě ani nevšiml. To nebyl pár, který měl důvod se rozejít; byli spolu šťastní.

Jenže Frances zemřela.

A mně dá dost práce nepovažovat se za zboží z druhé ruky a musím si neustále připomínat, že nejsem žádný plán B, jen jiná cesta. I já s nimi chodím na hrob o jejich narozeninách, a dokonce na Štědrý den předtím, než jedeme navštívit Markovy rodiče. To mě vždycky dohání k šílenství, protože o Vánocích mám spoustu jiných úkolů, které těžko stíhám. Chodit ke hrobu i v den výročí smrti už mi ale přijde přehnané.

A tak budu radši drhnout kuchyni.

Až uklidím, uvelebím se na gauči a obvolám svoji rodinu a známé. To bude moje odměna za práci. Začnu si plánovat další týden, nechám si doporučit nějaké dobré restaurace a bary a zkusím se uklidnit tím, že můj život nestojí jen na tom, jestli jsem dobrá manželka a náhradní matka.

Jinak jsme ale docela šťastná rodinka. Vlastně skoro pořád. Jde jenom o to, že být matkou je někdy pořádně nevděčný a beznadějný

úkol. A pokud nebeznadějný, pak rozhodně mimo veškerou kontrolu. Bezmoc je to nejtěžší, co jako rodič záhy zažijete. Ať se snažím sebevíc, štěstí a úspěch synům zaručit nedokážu. Je tu tolik vnějších sil a okolností, které moji snahu nabourávají. Lidí, na kterých jim záleží víc než na mně, jako party kamarádů, otravní učitelé, počty lajků a sledujících na Instagramu. Jestli si je vyberou do týmu nebo pozvou na večírek, jestli nejsou moc malí, tlustí nebo poďobaní. Jestli můžou být v něčem, *v čemkoli* nejlepší. Vše se zdálo o tolik snazší, dokud byli malí a na většinu bolístek stačilo pohlazení, náplast nebo lízátko.

Hudbu poslouchám radši, když jsem doma sama. Má to dva důvody. Jednak tím zaplním prázdno, které obyčejně maskuje puštěná televize, jiná hudba a rachot videoher, a jednak, když jsou kluci doma, ani bych pořádně neslyšela, jaká skladba zrovna hraje. Oli má rád rap a hip hop, Seb předstírá totéž, protože je ve fázi nezřízeného obdivu a ve všem se po starším bráchovi opičí – napodobuje jeho styl oblékání, tvrdí, že má rád stejnou muziku, jídlo i televizní pořady, což Oliho dost štve. A jelikož oba poslouchají neodbytné rytmy s agresivními texty, které duní bytem, kdykoli jsou doma, nemám šanci se nějak prosadit. Taky nemůžu říct, že bych se v hudbě vyznala, a kapely jsem přestala sledovat, když se z hitparád vytratily Oasis a Blur. To, co mám ráda, na Radiu 1 moc nepouštějí, ale miluju tanec. Miluju rytmus, co mi rozvibruje tělo, a nejspíš jsem jako ti pijáci, kteří řeknou, že se ve vínu nevyznají, jen vědí, co jim chutná.

Občas se zaposlouchám a zaujme mě něco z toho, co si pouštějí Oli a Seb, a řeknu třeba: „Hm, to je dobrý! Kdo to je?“ Ještě před půl rokem to Oli rád slyšel – usmál se, pustil mi na YouTube nějaký nesrozumitelný klip a začal mi o zpěvákovi vyprávět: že už seděl, že hrál z jachty pro diváky na břehu nebo že rozdal deset milionů lidem ze své čtvrti. Jako by popisoval svět mimozemšťanů, protože jsem z doby, kdy rockové hvězdy šokovaly maximálně očními linkami. I tak jsem

ho ráda poslouchala, dívala se, jak ožil, a cítila se poctěná, že své nadšení sdílí právě se mnou. Chybí mi to. On mi chybí.

Jednou jsem nerozvážně prohlásila, že Taylor Swift je takové moje duchovní zvíře, to, když ji zrovna hráli na Radiu 1 a já měla pocit, že zpívá přesně o tom, co cítím. Tedy co jsem cítila, když jsem byla mladší a zranitelnější. Tyhle věci se ale možná u žen tolik nemění, ani když se vám svět kolem zdá čitelnější. Někdy v té době jsem si bohužel všimla, že se ke mně Oli začal chovat jinak. Duchovním zvířetem jsem myslela spřízněnou duši, on však nechtěl vidět pokus o vtip a citové propojení. Jako by ho náhle rozzuřilo, že bych mohla narušit jeho mladý svět s jeho možnostmi, tajnými plány, láskami a aktivitami.

„Ty vůbec netušíš, co to znamená!“ vyštěkl. „Jinej člověk nemůže být tvoje duchovní *zvíře*!“

„Já vím, to je jen legrace,“ usmála jsem se, abych ho dostala na svou vlnu. „Ona je super, ne? Jako by o touze, chybách a vítězstvích věděla všechno.“

Když jsem slyšela tu píseň, stáhla jsem si do telefonu poslední album Taylor Swift a pustila mu ho. „Poslouchej.“ A pak jsem začala tančit po kuchyni.

Kdysi jsme se s Olim sblížili právě díky tanci. Rád mi stoupal na špičky a pak jsme spolu podivně šoupavými kroky tančili, jak to kdy si dělával můj otec se mnou. Teď už je na to Oli moc velký, vždyt' mě dávno přerostl. Ale tančí skvěle. Ráda se na něj dívám. Jen sebevědomý teenager dokáže takhle tančit, zvláště v kuchyni se svou matkou. Ten den, když jsem pustila Taylor Swift a čekala, že se ke mně připojí, se ale jen zamračil. Řekl, že Taylor Swift stojí za hovno, a zmizel ve svém pokoji. Od té chvíle jsme spolu ani jednou netančili.

Užívám si luxus prázdného domu, zesiluju zvuk, poslouchám její dojemné texty a kouzelné melodie a přitom vytírám podlahu. Zpívá o mladé lásce a nezodpovědnosti. To jsme s Markem nikdy nemohli zažít. Už byl otcem, když jsem ho potkala, a sama jsem se stala

mámou, když jsem kývla na to, že spolu začneme chodit – nebo spíš náhradní matkou, *skoromatkou*. Ale když poslouchám tu píseň, vrací mě zpět do času šílené zamilovanosti s pekelnými následky. Pořád ráda tančím, je to moje radost a extravagance, kterou si umím užít. Tuhle osamělou neděli beru jako utajený vzrušující dárek. Začnu pohybovat boky a nohy se v rytmu přidají. Text i melodie mi pronikají do těla jako něco cizího, a ne, nebráním se, já se jim svobodně, beze zbytku poddávám. Obyčejně se snažím ovládat, mít kontrolu nad sebou, časem, chodem rodiny. Jsem dost přecitlivělá a neustále hlídám, jestli na ostatní působím dobrým dojmem. Ale když začnu tančit, na všechno zapomenu. Paže a nohy se zbaví tíhy, kroutím boky, házím hlavou. Popadnu mop jako tanečního partnera a několikrát se s ním zatočím dokola.

Zatímco tančím a uklízím, obloha se venku mění z ublížené šedé na tmavě indigovou. Mark pošle textovku, že s kluky zajde k Paule na večeri. Už se rozhodl a na nic se mě neptal, jen mi to oznámil. Ale jelikož jsem chtěla udělat jen pár sendvičů, neměla bych si stěžovat. Když je podlaha čistá a kuchyň se jen blyští, odkládám mop, kbelík a hadry a jako Popelka, co si nechce nechat ujít ples, tančím dál. Začínám se potit, vlasy se mi vzadu lepí na krk, ale je mi skvěle. Absolutní požitek a volnost. Svoboda. Proto se na Marka s kluky zlobím, že mi to chtějí brát.

A pak je zaslechnu, jak se mi smějí. Dost hrubě a nahlas. Venku se setmělo a v kuchyni se svítí, tak jsem tu trochu jako na jevišti – odhalený performer. Mark, Oli a Seb stojí za prosklenými dveřmi na terasu a řehtají se jako hyeny. Napadá mě, jak dlouho tam asi stojí. Pak se přihnou do domu, smějí se dál a vtipkují na můj účet.

„To teda bylo divadlo,“ řekne Mark. Krátce mě políbí, jeho studené rty mě zobnou do rozpálené tváře. „Zapomněl jsem klíče.“

„Mami, ty tancuješ jako naše babička,“ prohlásí Seb. To jistě ne, protože babička pořád tančí twist – což je obdivuhodné –, a já aspoň

něco z devadesátek. No ano, nejspíš jsem se v nich zasekla, je to ale mnohem víc poskakování a mávání rukama. Vím ovšem, jak to Seb myslí. Rychle si dám ruce v bok a mám chuť je rozsekat na kousky. Dokonce si představím, jak se natahuju ke stojánku pro jeden z porcovacích nožů.

„Umyjte si ruce. Ale pořádně,“ zavelím. „Než dvakrát přezpíváte *Happy Birthday*, jak nám radí vláda.“ Nikdo nereaguje.

„Ty jsi vážně lúzr, Leigh,“ ozve se po chvílce Oli, prodere se kolem mě k míse s ovocem, co jsem naaranžovala na stole, popadne jablko a vztekle se do něj zakousne. Pak zavrtí hlavou. Ne jako já při tanci, radostně a svobodně, ale spíš zoufale. Znechuceně. „Prostě trapná.“

Obrátím se k Markovi a očima ho prosím, aby nějak zasáhl. Vím, že mi rozumí. Jenže on jen pokrčí rameny, jako by říkal: *Do toho mě netahej, to je tvůj boj*. Být manželkou a matkou je spíš, jako by někdo pomalu krájel na kousky vás. A tak se narovná v zádech a nepatrně se pousměju. Nikdo by v tu chvíli neuvěřil, že jsem v pohodě, ale nechci dělat scény. Nebo možná chci, jenže Mark ne. Vždycky se snažím ovládat, jen já rozhoduju o tom, co dám najevo, a tak zachovám klidný, nečitelný výraz a hlavu držím vzhůru. Mezi svými se člověk nemá cítit jako outsider, je to nepřírozené.

„Koupíme si psa?“ zeptá se Seb.

„Ne,“ odseknu. Takhle se ptá už půl roku. Obvykle se ho snažím odmítnout citlivěji, ale teď na to nemám sílu ani trpělivost. Jak bych se při tom všem měla ještě starat o psa?

Seb se zarazí a zesmutní. Ihned se cítím provinile. Dvanáctileté děti by si neměly dělat starost o své rodiče. Tohle je hodný, laskavý kluk a dobrý pozorovatel. Legrační optimista, který by kolem sebe rád viděl spokojené lidi. „Co se stalo?“ zeptá se teď.

Jak mu mám říct, že jde všechno do háje, snad kromě něj? I můj vztah k němu je ale trochu komplikovaný – žádná radost v mém životě není ryzí. Což bude jen moje vina.

„Ale nic, jsem prostě unavená. Hele, co kdyby ses šel osprchovat? Já ještě zavolám Fioně, a než půjdeš spát, zajdu se na tebe nahoru podívat.“ Seb přikývne a poslušně odběhne, jako by chtěl věřit, že o nic jiného nejde.

Naliju si plnou sklenici vína a pak se jdu svěřit Fioně, co mi zas řekl Oli. Snažím se, aby to znělo, že o nic hrozného nejde, ale ona už mě zná. Jsem vlastně ráda, že nad tím nemávne rukou jako Mark. Potřebuju někoho, kdo se mnou soucítí a ujistí mě, že je to nefér a že by se ke mně Oli takhle chovat neměl. Už několikrát se u nás mluvilo o tom, že by kluci mohli zajít k psychologovi, a možná to napadlo první právě Fionu. Dnes to ovšem nadhodí znovu. Je to má nejlepší kamarádka a mám ji opravdu ráda, ale nemohla si najít horší chvíli.

„Proč myslíš, že potřebuji terapii?“ vybafnu.

„Kvůli zpracování žalu.“

„Jakého žalu?“

„Kvůli mámě přece.“

„Já jsem jejich máma,“ zdůrazním.

„Myslím tu biologickou, samozřejmě,“ odpovídá co nejtrpělivěji.

„Ta umřela dávno, když byli oba malí. Už skoro deset let jim mámu dělám já.“

„No právě proto, že byli moc malí, aby se s tím dobře vyrovnali. Možná by s tím potřebovali pomoci teď.“

„Jejich matka jsem já,“ opakuju zarytě. „Nestojím o to, aby jim nějaký terapeut dělal v hlavě guláš.“

„Co se děje, Leigh? Mám dojem, že něco není v pořádku.“

Nezeptá se přímo, jestli jde jen o Oliho nebo o něco v práci. Nechává to otevřeně a mně ta otázka náhle připadá skutečně nebezpečná. Co když odpovím? Mám se jí svěřit? Ta otázka probudila velmi bolestnou potřebu a já mám náhle strach, že už na mě bude dotírat věčně. Že už ji nepotlačím.

Na tohle odpovídat nesmím. Nemůžu.